

Editorial

Predica de pe munte – iubirea vrăjmașilor!

Evangelia Duminicii a XIX-a după Rusalii ne pune înaintea o serie de cuvinte dificile. De aceea îți propun, iubite cititor, să privim puțin mai atent și să observăm ceea ce ne poruncește Domnul Hristos și ceea ce dobândim din împlinirea poruncii Lui.

Mai întâi observă, te rog, felul în care vorbește Domnul. Există locuri din Evanghelii în care Îl vedem pe El poruncind, iar în alte locuri sfătuind. Atunci când le vorbește celor doisprezece despre înțaietate, zicându-le: „care între voi va vrea să fie întâiul să vă fie vouă slugă”, este limpede că aceasta este o poruncă. Dar există în Evanghelii și îndemnuri, sfaturi. Când Mântuitorul i-a vorbit tânărului bogat, prilej amintit de Evangelistul Matei, zicându-i „de voiești să fii desăvârșit, vinde toate câte ai” și celelalte, aceste cuvinte sunt neîndoiește sfaturi.

În cazul Evangheliei de față însă, nu avem înaintea sfaturi, ci porunci. Iată că Domnul poruncește. Vino să cugetăm împreună la înțelesul poruncii Lui, ca să o putem împlini cu mai multă ușurință. A zis Mântuitorul Hristos: „precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea”. Ai văzut că Domnul nu dă un timp anume pentru a face binele? Nu zice faceți-le și voi asemenea o zi, o săptămână sau un an, ci înțelegem că binele trebuie să ne luptăm să-l facem în fiecare zi. Oare nu vrem noi să fim iubiți de cei apropiați nouă? Oare nu vrem noi ca ei să arate respect și bunătate și înțelegere față de noi? Desigur că vrem. Nimeni nu vrea să fie iubit o zi, iar a doua zi să fie disprețuit. Chiar și celor care ne-au supărat sau ne-au mârșit trebuie să le facem bine, să-i iertăm și să arătăm bunătate, pentru că și noi la rândul nostru supărăm și mâniem și cauzăm altora multe lacrimi și avem nevoie să fim iertați. Așadar, ne poruncește Mântuitorul nostru ca ceea ce așteptăm de la alții, să oferim noi mai întâi. Omul va răspunde în același fel la atitudinea pe care o ai față de el.

Dar ce înseamnă să iubești pe cineva? Iubirea este măsurată, nu este o avalanșă de manifestări excesive. Uneori iubirea se manifestă chiar și printr-un zâmbet sau o vorbă de încurajare unui om trist sau aflat în încercare. Iubirea este grijă, pentru că pune binele celuilalt înaintea binelui propriu. Iubirea nu poate păstra ranchiună față de cineva, ci îndată trece peste supărarea pe care a

provocat-o, poate fără să vrea, persoana în cauză. Așadar, iubirea este tăcută, ea nu se declară, ea se vede din fapte, iar dacă se declară, ea trebuie să fie confirmată sau dezmințită de fapte.

Zice apoi Domnul Iisus Hristos: „Și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei. Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac. Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai”. Cine sunt deci păcătoșii? Păcătoși sunt numiți aici nu doar necreștinii, ci și aceia dintre creștini care nu își trăiesc viața potrivit Evangheliei lui Hristos, și pentru care numele de creștin nu folosește la nimic. Domnul ne atrage atenția aici asupra unui lucru esențial. Cine trăiește măsurând și calculând matematic binele pe care l-a făcut, așteptând să fie răsplătit întocmai și imediat, nu este ucenicul Lui. Da, se cuvine să facem bine oamenilor buni, care știm că ne vor face bine la rândul lor, dar Mântuitorul ne arată că aceasta este o răsplată în sine, că nu avem nimic mai mult de câștigat din a fi buni cu oamenii buni.

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Pilda semănătorului	2
Poezie creștină	3
Când mila lui Dumnezeu oprește cortegiul morții	6
Traduceri din Sf. Părinți	7
Theologica	11
Sf. Mare Mc. Dimitrie din Tesalonic, Izvorătorul de Mir	14
Vindecarea demonizatăului din ținutul Gherghesenilor ...	16

Predica de pe munte – iubirea vrăjmașilor!

(urmare din pagina 1)

„Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb”. Poate te vei teme, iubite cititor, că porunca aceasta este fără sens, pentru că Mântuitorul Hristos ne cere să ne lăsăm păgubiți de oameni, adică să facem bine fără să așteptăm răsplată. Dar haide acum să-ți arăt care este adevărata pagubă, și care este răsplata pe care a făgăduit-o nemincinosul nostru Dumnezeu pentru împlinirea poruncii Lui. Pagubă a numit Dumnezeu nemilostivirea față cel aflat în nevoie, sau față de orice om, chiar și față de un dușman, un vrăjmaș. A limita bunătatea și iubirea noastră numai la cercul restrâns al celor care ne pot răspunde la fel înseamnă nemilostivire, iar aceasta este atitudinea păcătoșilor. Domnul nostru Iisus Hristos ne cere să nu fim ca ei, ci să ne asemănăm lui Dumnezeu, „care face să răsară soarele și peste cei buni și peste cei răi, și trimite ploaie și peste cei drepti și peste cei nedrepti”. Domnul nu ne cere să dăm tot ceea ce avem, ci din surplusul, din prisosul nostru să facem bine fără deosebire tuturor oamenilor.

Atunci când facem bine unui om care ne disprețuiește, sau arătăm dragoste față de un om care are ceva împotriva noastră, îl punem fără să vrea în situația de a-și schimba atitudinea față de noi. Iar, dacă nu suntem noi cauza atitudinii lui rele față de noi, putem câștiga în felul acesta dintr-un dușman un prieten. Și chiar de suntem noi cauza discordiei, trebuie să fim înțelepți și să cerem iertare. Într-adevăr, nu este ușor să spui „iartă-mă” nici măcar fratelui, surorii, mamei, tatălui, fiului, fiicei, soțului, soției; dar făcând pasul acesta, ne arătăm oameni iubitori de pace și înțelepți, iar „răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru Cel din ceruri este milostiv”.

Ce putem noi dobândi din starea de a fi fiu al Celui Preaînalt și a fi precum Tatăl nostru cel din ceruri? În

puținii ani pe care îi mai avem de trăit în viața aceasta dobândim pace cu toți oamenii, iubire pentru toți, înțelegere, bun nume în comunitate, prietenia și ajutorul tuturor, și chiar și bunăstare materială. Iar după viața aceasta, prin asemănarea cu Dumnezeu vom dobândi nemurire și fericire veșnică.

Să nu ți se pară deci păgubire a trăi viața virtuoasă pe care a poruncit-o Domnul nostru, căci beneficiile acestui fel de viață le-au intuit înaintașii noștri și le-au pus chiar și în basmele pe care le învață copiii, din care știm că „Bine faci, bine găsești”.

Să ne străduim și noi să trăim în chip virtuos, și să avem pe cât ne stă în putere iubire și milostivire față de toți oamenii, ca să putem cere cu îndrăzneală iertare de la Hristos, Dumnezeul nostru, Căruia fie slava, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în veci. Amin!

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la 5 octombrie, Sf. Ev. Luca 6, 31-36)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Pilda semănătorului

În cea de-a 21-a Duminică după Cincizecime, Biserica Ortodoxă aduce înaintea credincioșilor una dintre cele mai cunoscute și profunde pilde rostite de Mântuitorul Iisus Hristos: Pilda Semănătorului. Regăsită în Evanghelia după Luca (8, 5-15), această parabolă servește drept o veritabilă oglindă a sufletului uman, examinând modurile diferite în care primim și lăsăm să rodească cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre.

Pericopa evanghelică a acestei duminici relatează cum un semănător a ieșit să-și semene sămânța. În demersul său, o parte din semințe a căzut lângă drum, fiind călcată în picioare și mâncată de păsările cerului. O altă parte a ajuns pe un loc pietros, unde a răsărit, dar s-a uscat repede din lipsa umezelii. O a treia parte a căzut între spini, care, crescând, au înăbușit-o. În cele din urmă, o parte a căzut pe pământ bun, a crescut și a adus rod în-sutit.

La cererea ucenicilor Săi, Mântuitorul Însuși tâlcuiește această pildă, dezvoltând semnificațiile adânci din spatele imaginilor agricole.

Tâlcuirea pildei: patru tipuri de suflete

Semănătorul este Însuși Dumnezeu, care, prin Fiul Său și prin Biserică, seamănă neîncetat în lume. Sămânța este „cuvântul lui Dumnezeu” – învățătura Evangheliei, chemarea la mântuire. Diversitatea nu se află nici în semănător, nici în sămânță, ci în calitatea „pământului” care o primește, adică inima omului.

- *Pământul de lângă drum*: Reprezintă inimile

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Marius Stochițoiu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

împietrite, bătătorite de patimi și de duhul lumii. Cei care se aseamănă acestui pământ aud cuvântul, dar nu-l înțeleg și nu-l primesc. Diavolul, simbolizat prin „păsările cerului”, vine și fură sămânța înainte ca aceasta să poată încolți, „ca nu cumva, crezând, să se mântuiască”. Este starea de indiferență și nepăsare spirituală.

- **Pământul pietros:** Simbolizează sufletele superficiale, care primesc cuvântul cu o bucurie de moment, entuziastă, dar lipsită de profunzime. Credința lor este una emoțională, fără „rădăcină” în convingeri ferme și în asumarea crucii. La prima „vreme de încercare”, la prima ispită sau necaz, aceștia se leapădă, la fel cum planta fără rădăcini adânci se usucă sub arșița soarelui.

- **Pământul cu spini:** Îi reprezintă pe acei oameni care aud cuvântul și îl primesc, dar se lasă copleșiți de „grijile, bogăția și plăcerile vieții”. Spinii acestor preocupări lumești cresc odată cu sămânța credinței și o înăbușă, împiedicând-o să ajungă la maturitate și să aducă rod. Este o credință sufocată de materialism, de anxietate și de căutarea constantă a confortului lumesc.

- **Pământul cel bun:** Acesta este idealul creștinului. Reprezintă „inima curată și bună” care aude

cuvântul, îl păstrează cu sfințenie și, prin stăruință și răbdare, aduce rod duhovnicesc. Acest rod se manifestă prin fapte bune, prin virtuți, prin transformarea interioară a omului și prin apropierea de Dumnezeu.

O chemare la introspecție și lucrare

Pilda Semănătorului nu este o sentință, ci o chemare la o profundă auto-examinare. Fiecare credincios este invitat să se întrebe: „Ce fel de pământ este inima mea?”. Suntem chemați să ne lucrăm ogorul sufletului: să-l curățim de pietrele superficialității, să smulgem spinii grijilor lumești și să-l ferim de bătătorirea patimilor, pentru a deveni un pământ roditor pentru cuvântul lui Dumnezeu.

Mesajul Duminicii a 21-a după Rusalii este unul de o actualitate permanentă. Într-o lume plină de zgomot, de griji și de ispite, suntem chemați să ne facem timp pentru a asculta, a primi și a împlini cuvântul lui Dumnezeu. Doar așa, sămânța divină aruncată cu atâta dragoste de Semănătorul Ceres va putea să aducă în noi rodul mântuirii, „însușit” și veșnic.

Pr. Alin-Constantin Nicola

(predică la Duminica XXI-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 8, 5-15, 12 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Sfântul Apostol și Evanghelist Luca (18 octombrie)

Marele Apostol și Evanghelist Luca,
Era grec de neam și foarte învățat.
S-a născut în Antiohia Siriei
Și de tânăr s-a creștinat.

Cunoștea bine limba greacă
Și limba egipteană, la fel,
Deprinzându-se apoi cu limba
Evreiască, ajutându-l mult pe el,

Că-a mers la Ierusalim când,
Domnul petrecea pe pământ
Cu oamenii și îi învăța,
Calea mântuirii prin cuvânt.

Moștenitor al înțelepciunii
Grecești și doctor desăvârșit
Al bolilor trupești și sufletești,
Luca era și un zugrav iscusit.

Multa lui învățătură, l-a ajutat
Să-înțeleagă dintru început

Cuvântul propovăduit de Hristos,
Despre „Dumnezeu cel necunoscut”.

Auzind învățătura înțeleaptă
Din gura lui Dumnezeu,
A cules mai multă știință,
Decât își însușise pe parcursul său.

Acum îl cunoaște bine
Pe adevăratul Dumnezeu;
Crezând în El cu tărie,
L-a și propovăduit mereu.

A fost unul dintre cei 70 de apostoli
Pe care Domnul i-a trimis
Să gătească calea Lui;
Luca pe foarte mulți i-a convins,

Încredințându-i că Mesia
Cel Care era așteptat să vină,
A sosit pentru a ne mântui
Și a ne scoate la lumină.

În vremea mântuitoarelor patimi
Luca mult a plâns și s-a tânguit;
Când „Păstorul turmei” a fost bătut,
Aproape toate oile s-au risipit.

Precum cu lacrimi a semănat
Tânguindu-se la chinurile Domnului,
Cu bucurie răsplăta-a secerat,
După sfântă Înviere-a Lui.

Pe când Luca și Cleopa
Spre Emaus, triști, mergeau
Și cu ochii plini de lacrimi
Despre Înviătorul lor vorbeau,

Însuși Domnul Iisus Hristos
Pe cale li s-a arătat
Și prin cele ce le-a tâlcuit,
Cu dragoste i-a mângâiat.

Le-a vorbit cu de-amănuntul
Cele despre Domnul scrise,

De la Moise și proroci;
Prin toate mesajele transmise.

Deși, la „Cina cea de Taină”,
Iuda n-a vrut să-L cunoască,
Luca, stând cu El la masă,
A reușit să se împărtășească:
Prin frângerea pâinii-a recunoscut
Pe Fiul lui Dumnezeu,
Pe Care tot restul vieții,
Cu credință L-a slujit mereu.

Focul dragostei către Dumnezeu
Ce-n inima lui se ascundea,
A ieșit la iveală prin cuvintele:
„...Când pe cale El ne vorbea”.

În căutarea sa de-a înțelege
Cuvântul propovăduit de Hristos,
Ucenicia la Sfântul Apostol Pavel,
I-a fost de un real folos.

Acesta l-a ales pe Sfântul Luca,
Să fie însoțitorul său,
La răspândirea în lume
A cuvântului lui Dumnezeu.

Tovarășul său de lucru
Și „doctorul prea iubit”
Al marelui Apostol Pavel,
Sfântul Luca a devenit.

Îl însoțea pretutindeni
Ca prieten, medic și ucenic,
Luând însemnări de valoare,
Fără să-i scape nimic.

A fost părtaș durerilor
Și ostenelilor suferite
De Apostolul neamurilor,
Ce cu supunere-au fost trăite.

L-a însoțit în Asia, Grecia
Și la Roma, în prima călătorie,
Când „la judecata Cezarului”
Luca a trebuit prezent să fie.

După ce la a doua arestare, Sfântul
Apostol Pavel a murit (29 iun.67),
Luca mai departe, cu multă înțelepciune,
Evanghelia a propovăduit.

A plecat din Roma spre răsărit:
Prin Livia a mers în Egipt,
Unde a luminat Tivaida
Și Biserica lui Hristos a rânduit.

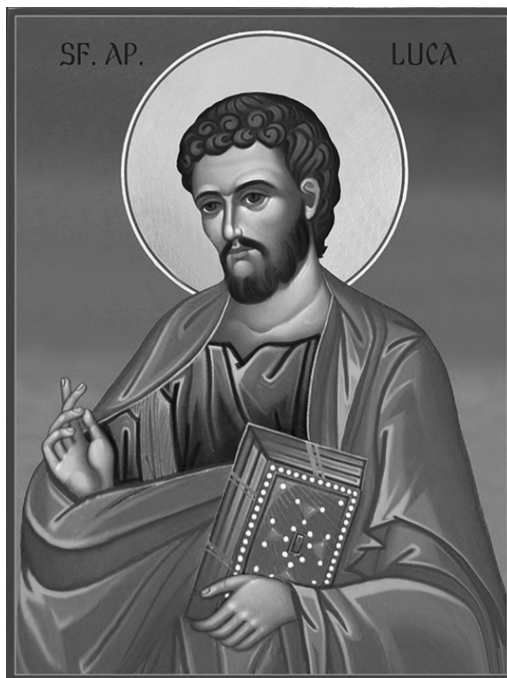
Și-n Macedonia, Dalmația, Grecia,
Bisericile a rânduit:
Episcopi, preoți și diaconi,
Peste tot a hirotonit.

Ca să nu fie uitată,
Pomenirea Domnului,
La vreo 15 ani după Înălțare,
Luca a scris Evanghelia Lui.

A scris nu numai ce singur
A văzut și a auzit,
Ci și cele ce-n inima lui
Cu nespusă dragoste le-a simțit.

Din însemnările făcute
De la sfânt dascălul său
Și din multe alte izvoare
Sfântul Luca a propovăduit mereu.

Ne-a lăsat ca moștenire două cărți,
Scrise în Noul Testament:
„Evanghelia după Luca” și Cartea
„Faptele Apostolilor”, ca document.

Prin ele, cu sinceritate mărturisirea,
Credința sa în Iisus Hristos,
Închinată „prea alesului Teofil”,
Iar Bisericii creștine de mare folos.

Luca predica tuturor veacurilor
Și întregii omeniri de pe pământ,
Viața, Învățătura și Faptele
Mântuitorului Cel Sfânt.

Toată omenirea creștină,
Din toate timpurile, a cunoscut
Numai prin Sfintele Evanghelii
Pe Iisus Hristos, Cel Unul Născut.

Omenirea-L vede ca prin niște ferestre
Pe Însuși Bunul Dumnezeu,
Cu înțelepciunea Sa nemuritoare
Și cu adevărurile ce vor străluci mereu.

Luca, mulți bolnavi a vindecat
Și Evanghelia a propovăduit,
Iar la cei peste 80 de ani ai săi,
Întru Domnul s-a odihnit. (18 oct.)

Dumnezeu a plouat cu colirie
(Apă tămăduitoare) pe-al său mormânt:
Aici, nenumărați bolnavi s-au tămăduit
Lângă trupul său cel sfânt.

Împăratul Constantie, Sfintele
Moaște-n cetate-a mutat;
Anatolie, doar atingându-le,
Pe loc s-a și vindecat.

*

Sfântul Luca, cel dintâi a zugrăvit,
Icoana Născătoarei de Dumnezeu,
Ținând în brațe Pruncul Sfânt,
Pe Domnul Iisus Hristos, Fiul Său.

Cu meșteșugul zugravilor „în ceară”
Alte două icoane-a zugrăvit
Și arătându-le Maicii Sfinte,
Ea cu mare bucurie le-a primit.

„Darul Celui născut din Mine să fie
Cu ele”, binecuvântându-le, a zis,
Și tuturor generațiilor, în veac,
Puterea sfințelor icoane a transmis.

Sfinte Apostole, ca fondator
Al iconografiei, multe icoane ai pictat
Și pe cele ale Sfinților Apostoli Petru și Pavel
Prin harul tău, posterității le-ai lăsat.

Întreaga lumii înțelepciune,
Ce-ai strâns-o spre folosul tău,
Doar o fărâmə-i din cuvântul
Ce-n har ți l-a dat Dumnezeu.

Ți-ai folosit atât de bine
Talanții pe care i-ai primit
Și ai rămas nemuritor,
Prin ceea ce ne-ai dăruit.

Îți mulțumim și te rugăm,
Ca-n veci alături să ne fii,
Mijlocitor la Dumnezeu,
Nouă și la ai noștri copii!

Ne ești prezent de-atâtea ori
În timpul Sfintei Liturghii
Și cât va trăi omenirea,
În veci de veci te vom cinsti!

Dumitra Groza
(18 octombrie 2015)
Sursă foto: doxologia.ro

Poezie creștină

Sfântul Dimitrie cel Nou din Basarabi Ocrotitorul Bucureștiului (27 octombrie)

În marea Sa milostivire,
Domnul grijă a purtat
Pentru întreaga omenire:
Și nu toți am meritat.

Dar, ca un părinte bun,
Ne-a iubit și ne-a iertat
Trimițând oameni cu har
Și cu sufletul curat.

Uneori atât de simpli,
Dar atât de luminați,
Ce-au trecut prin lumea asta
Aproape neobservați.

Pe cei nebăgați în seamă
Dumnezeu i-a înzestrat
Să biruie pe cei tari;
Umblând fără de păcat.

Sfântul Cuvios Dimitrie
Pe valea Lomului s-a născut,
Un afluent al Dunării
Și-n Basarabi a crescut.

Pe timpul împăraților
Româno-bulgari a trăit (sec.XIII)
Și vitele sătenilor,
Zi de zi el le-a păzit.

Umila haină de păstor
Acoperea cu măiestrie
Un diamant strălucitor;
Prețioasă bijuterie.

Neluat în seamă de nimeni,
Sfântul Cuvios Dimitrie,
Modest păstor și pustnic,
A trăit în curată feciorie.

Smerenia și ascultarea
Le-a unit cu sărăcia,
Cu rugăciunea și cu postul,
Câștigându-și veșnicia.

Nimeni n-ar fi bănuț,
Că sub mantia umilă
De păstor așa smerit
Se ascunde-atâta milă.

Umblând grăbit în urma vitelor
A strivit prin iarba mare,
Puii golași dintr-un cuib,
Pricinuindu-i grea-ntristare.

Trei ani a purtat, anume
Desculț, piciorul care a călcat,

Iarnă, vară-n rugăciune,
Ca ispășire de păcat.

Trăind modest în Basarabi,
A dus o viață simplă de mirean,
Devenind un om ceresc
Și-a fost și înger pământean.

Cu oamenii vorbea puțin,
Se nevoia în post și rugăciune
Și-a pribegit pe câmp, prin mărăcini,
Mereu cu vite la pășune.

Simbrie de la oameni nu lua;
Pâine și sare de la înstăriți,
Căci cu puțin se mulțumea
Și-i menaja pe cei lipsiți.

Lucrând mereu doar fapte bune
A înțeles că trupu-i trecător;
S-a dedicat sufletului,
Că sufletu-i nemuritor.

Într-un târziu, el s-a retras
În Basarabi I, la mănăstire,
Și-a petrecut timpul rămas
Cu vechea îndeletnicire.

Simțea o liniște deplină,
Doar în mijlocul naturii
Cu ființe ce n-au vreo vină,
Ferit de sentimentul urii.

În mănăstire, călugăr era,
Trăind mereu în ascultare,
Dar de animale se-ngrijea,
Stând între necuvântătoare.

Pe o lespede dormea
În mijlocul vitelor,
Cu post și rugăciune-nfrunța,
Viforul ispitelor.

Privegheri și nevoițe,
Cu răbdare suporta
Și-n adâncă cugetare,
Doar Domnul îl mângâia.

Cine știe câte lacrimi
Au spălat chipul său sfânt,
Câte chinuri, câte patimi
A îndurat pe-acest pământ!

Simțindu-și sfârșitul aproape,
Între două lespezi s-a așezat
Formând un sicriu din piatră,
Și-n mâna Domnului sufletul și-a dat.

Doar sfinții îngeri l-au vegheat
Înconjurându-l în chip nevăzut
Și gura peșterii s-a astupat;
Mormântul rămânând necunoscut.

După-o vreme neștiută,
Apa Lomului s-a revărsat,
Târând și cele două lespezi,
Cu trupul sfânt ce-a fost luat.

Cu nisip și prundiș acoperit,
Nu știe nimeni cât a stat,
Că mult timp s-a tănuț,
Și oamenii nu l-au aflat.

Sătenii-au zărit a câta oară
O flacără luminată peste ape,
Dar, crezând că-i o comoară,
Nu s-au gândit să-l dezgroape.

Unei copile-n vis s-a arătat,
Când Dumnezeu a rânduit
S-o vindece de duhul necurat
Și Sfântul s-a lăsat descoperit.

Fiind găsit întreg și luminat
În biserică l-au adus:
Preotul și întregul sat
Cu rugăciuni, spre închinare l-au pus.

Prin moaștele plăcutului Său,
Nenumărate semne a lucrat,
Căci Dumnezeu, scăpându-i de rău,
Pe mulți bolnavi a vindecat.

Cu evlavie la Moaștele Sfinte
Un domn al Tării Românești,

Pentru-ale noastre așezăminte,
A vrut să le aducă-n București.

Nereușind, cu cheltuială-a ridicat,
În Basarabi, pentru cinstire,
Biserică spre închinat
Și-a Cuviosului mărire.

În timpul războiului ruso-turc,
Creștinul Hagi Dimitrie
A adus Sfintele Moaște (iun.1774)
În București, la Mitropolie.

Cu mare alai întâmpinate
De preoți și Grigorie Mitropolit,
Moaștele-au fost așezate,
Cu credință, la loc cinstit.

Mare ajutor au primit
Locuitorii Bucureștiului,
Scăpând de ciumă, secetă, holeră,
Prin puterea Sfântului.

Cuviosul Dimitrie
Și astăzi face minuni
În întreaga Românie,
Prin ale sale rugăciuni.

De-aceea în pelerinaj,
An de an, de ziua lui (27 oct.)
Mii de credincioși se închină
La Moaștele Sfântului,

El fiind mereu ocrotitor
Poporului creștinesc
Și Sfintei Treimi rugător
Pentru neamul românesc.

Dumitra Groza

(27 octombrie 2013)

Sursă foto: doxologia.ro

Când mila lui Dumnezeu oprește cortegiul morții

În călătoria spirituală a anului bisericesc, Duminica a 20-a după Rusalii ne aduce înaintea ochilor sufletești una dintre cele mai mișcătoare și revelatoare minuni săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos: Învierea fiului văduvei din cetatea Nain. Pericopa evanghelică, relatată de Sfântul Evanghelist Luca (7, 11-16), nu este doar cronică unui eveniment supranatural, ci o profundă descoperire a iubirii milostive a lui Dumnezeu și o prevestire a biruinței Sale finale asupra morții.

umanitate înngenuncheată sub povara deznădejzii și a fatalității morții.

Din sens opus, însă, vine alaiul Vieții. Mântuitorul Iisus Hristos, „Domnul vieții și al morții”, însoțit de ucenicii Săi și de mulțimi care Îl urmau, intră în cetate. Întâlnirea celor două procesiuni nu este o coincidență, ci un act al Providenței divine. Acolo unde logica umană vede un final tragic și ireversibil, Dumnezeu intervine pentru a schimba cursul lucrurilor.

Două procesiuni, o singură întâlnire

Scena descrisă de Evanghelie este de un dramatism copleșitor. Pe poarta cetății Nain se întâlnesc două cortegii diametral opuse. Pe de o parte, este alaiul morții: o mamă văduvă, zdrobită de durere, își conducea pe ultimul drum singurul ei fiu. Pentru o femeie din acea vreme, a fi văduvă și a-și pierde unicul copil însemna nu doar o tragedie sufletească, ci și o condamnare la singurătate, neputință și marginalizare socială. Acest cortegiu, însoțit de „mulțime multă din cetate”, reprezintă întreaga

„Milă I s-a făcut de ea”

Evanghelia subliniază un detaliu esențial: Mântuitorul nu acționează la cererea cuiva. Nimeni nu-l cere să facă o minune; durerea era atât de mare, încât probabil nimeni nici nu mai îndrăznește să spere. Hristos acționează din proprie inițiativă, mișcat de o compasiune profundă, dumnezeiască: „Și, văzând-o Domnul, milă I s-a făcut de ea și i-a zis: Nu plânge!”.

Acest verset este cheia întregii pericope. El ne arată că la originea mântuirii noastre nu stau meritele noastre, ci mila și iubirea de oameni a lui Dumnezeu. Hristos vede suferința umană, o înțelege în profunzimea ei și intervine nu pentru a demonstra o putere, ci pentru a alina o durere. Cuvintele „Nu plânge!” nu sunt o consolare superficială, ci o poruncă rostită cu autoritate divină, o promisiune că motivul plânsului va fi îndepărtat.

Biruința Vieții

Gestul care urmează este plin de solemnitate și putere. Hristos se atinge de sicriu, iar cei

care îl duceau se opresc. Pentru legea iudaică, atingerea de un mort sau de un sicriu aducea o întinare rituală. Însă Hristos, Izvorul Sfințeniei, nu se întinează, ci, dimpotrivă, sfințește și curățește tot ce atinge. El anulează legea neputinței umane și instaurează legea harului divin.

Apoi, rostește cuvintele atotputernice: „Tinere, ție îți zic, scoală-te!”. Acesta nu este un act magic sau o rugămintă, ci porunca directă a Ziditorului adresată creației Sale. Cel Care la început a zis „Să fie!” și a fost, acum poruncește sufletului să se întoarcă în trup, iar moartea este nevoită să-și elibereze prada. „Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei sale.”

Redarea fiului mamei sale este gestul final al restaurării. Minunea nu este un spectacol, ci o reîntregire a unei familii, o vindecare a unei răni sociale și o alinare a unei inimi zdrobite. Reacția mulțimii – „Frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu” – arată recunoașterea faptului că nu au fost martorii unei simple vindecări, ci ai prezenței lui Dumnezeu Însuși în mijlocul poporului Său.

Mesajul pentru noi, astăzi

Duminica a 20-a după Rusalii ne învață câteva adevăruri esențiale pentru viața noastră spirituală:

- Dumnezeu este aproape de suferința noastră: Chiar și atunci când ne simțim copleșiți de

durere, singurătate sau deznădejde, Hristos este prezent. El ne întâmpină în „cetatea” vieții noastre, vede lacrimile noastre și Îi este milă.

- Moartea spirituală este reversibilă: Tânărul din Nain simbolizează sufletul omului mort prin păcat – un suflet care nu mai „vorbește” cu Dumnezeu, care este purtat de alții pe calea pierzaniei. Porunca „Scoală-te!” este chemarea la pocăință pe care Hristos o adresează fiecăruia dintre noi prin Taina Spovedaniei, redându-ne viața harică.

- Hristos este Domnul Vieții: Această minune este o garanție și o prefigurare a Învierii lui Hristos și a propriei noastre învieri de obște. Ea ne întărește credința că moartea nu este sfârșitul, ci doar o trecere spre o viață unde Dumnezeu va șterge toată lacrima de pe fața tuturor.

Să ne rugăm, așadar, ca în toate „alaiurile triste” ale vieții noastre, să ne lăsăm întâmpinați de Hristos, Domnul Milei. Să auzim glasul Său care ne spune „Nu plânge!” și să primim puterea Sa de a ne ridica din moartea păcatului la viața cea adevărată, dăruindu-ne bucuria de a fi din nou ai Maicii noastre, Sfânta Biserică, spre slava lui Dumnezeu. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a 20-a după Rusalii,

Învierea fiului văduvei din Nain,

Sf. Ev. Luca 7, 11-16, 19 octombrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Traduceri din Sfinții Părinți

Teofan Kerameus, Arhiepiscopul Tavromeniei

Omilia 7: Despre pilda semănătorului (Luca 8, 5-15)^A

Cei care pornesc în călătorii îndepărtate pentru negoț și dobândirea bogăției, atunci când se hotărăsc să pornească la drum, fac rugăciunea început al călătoriei, cerând ca Dumnezeu să le fie călăuzitor și împreună-călător. Drept aceea, fiindcă și noi, spre negoț al bogăției celei stăpânești și duhovnicești, ne atingem de cărarea tâlcuirilor evanghelice, să ne rugăm ca tuturor să ni se dăruiască harul Duhului: nouă, pentru ca să ne întărească limba și să îndrepte cuvântul; iar vouă, ca să vă trezească auzul cu adevărat spre ascultare, ca astfel să plecăm de aici lucrând și adunând în ogorul inimii roada seminței celei duhovni-

cești, a acelei semințe despre care astăzi pilda evanghelică istorisește zicând:

«Zis-a Domnul pilda aceasta: *leșit-a semănătorul să semene sămânța sa*» (Luca 8, 5). Voința cea dintru început rânduită de Dumnezeu din veșnicie, și pogorârea (κένωσιν) Cuvântului lui Dumnezeu până la marginile noastre cele mai de pe urmă, precum și unirea cea negrăită cu omul, marele glas al Evangheliei o numește «*ieșire*»; căci astfel spune și în alte locuri: «*Isus, știind că Tatăl l-a dat Lui toate în mâini și că de la Dumnezeu a ieșit și la Dumnezeu merge*» (Ioan 13, 3). În cuvintele cele de despărțire către ucenici, Mântuitorul grăiește:

^A Traducere din limba greacă după: ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΕΠΙΚΛΗΝ ΚΕΡΑΜΕΩΣ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΟΥ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ, ΟΜΙΛΙΑ Ζ'. Περὶ τῆς παραβολῆς τοῦ σπόρου, în PG. 132, col. 236-250.

«*Eu de la Dumnezeu am ieșit. Ieșit-am de la Tatăl, și Mă duc la Tatăl*» (Ioan 16, 27-28). Iar mijlocind către Tatăl, ca și către Cel de aceeași cinstire, a grăit despre ucenici: «*Și ei au cunoscut că de la Tine am ieșit*» (Ioan 17, 8). Și acum, alcătuind pilda despre Sine Însuși, zice: «*Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa*». De Dumnezeu-grăitorul Pavel, în Epistola către Evrei, numește venirea lui Hristos în trup «intrare», zicând astfel: «*Și iarăși, când aduce în lume pe Cel întâi-născut*» (Evrei 1, 6). Oare, se contrazic între ele cuvintele dumnezeiești? Și cine ar putea fi atât de josnic la cuget, încât să îndrăznească a gândi sau a rosti că Apostolul grăiește ceva împotriva hotărârii evanghelice? Ci, asemenea scării care i s-a arătat odinioară în chip tainic lui Iacov, pe care aceiași îngeri se suiau și se pogorau, fiind unul și același cel care se arăta, tot astfel și Fiul Cel Unul-Născut al lui Dumnezeu, poate fi socotit că intră și că iese, după înțelesuri deosebite, de către cei ce primesc în chip vrednic de Dumnezeu descoperirile dumnezeiești. Căci atunci când firea omului s-a abătut [de la bine], a alunecat și a ajuns să fie în afara lui Dumnezeu. A ieșit, așadar, și El, ca un sol împăratesc, ca să ne introducă din nou acolo de unde căzuserăm în chip jalnic. Iar dumnezeiescul Apostol, vorbind despre intrarea în moștenire, prin care a fost adus [la aceasta] Cel care a devenit moștenitor al neamurilor, după cum mai dinainte a prorocit dumnezeiasca profeție: «*Cere de la Mine și-Ți voi da neamurile moștenirea Ta și stăpânirea Ta, marginile pământului*» (Psalm 2, 8); căci mai înainte de iconomie nu era nimic comun între Dumnezeu și făptură. Căci ce părtășie este între făptura cea simțită și Cel cu totul nevăzut, necreat și de neatins? Dar făcându-Se nouă părtaș prin asumare [a firii omenești], pare a fi adus într-o creație potrivit cu cuvântul apostolic: «*Ieșit-a semănătorul*». Prin urmare, dacă se vorbește despre o «*ieșire*» în privința lui Dumnezeu, să lepădăm orice bănuială de strămutare locală; iar rațiunea să predomină, atribuind firii dumnezeiești cele mai cuviincioase. Căci nu prin loc a ieșit, ci S-a apropiat de noi prin relație, făcându-Se om. Căci fiind Dumnezeu și îmbrăcându-Se în

fire omenească, Se arată cumva că a suferit mișcare, deși nu cunoaște locul, ci Se sprijină neclintit în Însăși firea Sa. Aceasta de altfel și Miheia o prorocea mai dinainte: «*Iată Domnul, zice, va ieși din locașul Lui*» (Miheia 1, 3).

«*Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa*». Ce este sămânța, El însuși mergând mai departe a arătat, că este Cuvântul lui Dumnezeu, propovăduirea evanghelică în întregime. Semănătorul acestei bune semințe este însuși Iisus Cel ce grăiește aceste lucruri; El este semănătorul a tot binele, și de la El vine toată rodirea duhovnicească. Pământul și țarina Sa sunt sufletele oamenilor; a zis însă «*sămânța sa*», pentru că nu împrumută cuvântul de la altcineva, ci El Însuși este Cuvântul lui Dumnezeu cel enipostatic (ἐνυπόστατος)¹. Cum să nu preceadă aratul înaintea seminței? Căci cei ce se îndeletnicesc cu lucrarea pământului, mai întâi țarina cu plugul pregătind-o, apoi și semințele le seamănă. Dar se cuvine acum să știm, că și aici prorocii cu plugul legii arând sufletele oamenilor prin porunci, le-au făcut mai primitoare pentru sămânța evanghelică. Dar Cel ce S-a arătat spre binefacerea întregii lumi, Cel ce dă căldura soarelui deopotrivă dreptilor și nedreptilor și poruncește norilor să reverse ploaia asupra celor răi și buni, Acesta și cuvântul învățaturii Sale deopotrivă tuturor l-a răspândit, semănând fără deosebire roadele, pentru ca virtutea celui ce a ales să dea roade să nu fie mai mică decât a Celui ce a oferit semințele.

«*Și una a căzut lângă drum și a fost călcată în picioare și păsările cerului au mâncat-o*» (Luca 8, 5). Și cei ce au refuzat acea mare cină erau, firește, trei: cel ce a cumpărat perechile de boi, și cel ce a dobândit câmpul, și cel ce a luat femeie. Și aici în trei chipuri este semănată sămânța, care a căzut în pământ neprielnic și care zădărnicește nădejtile semănătorului: cea de lângă drumul călcat în picioare, și cea din stânca uscată și stâncoasă, și cea înăbușită de spini. Ce învățăm, așadar, din pilde? Că trei sunt cei ce au primit sămânța evanghelică și nu au adus rod desăvârșit. Cei ce au urmat înțelepciunii acestei lumi și meșteșugirilor amăgitoare ale elinilor, cei care au

¹ Una dintre cele mai importante înțelegeri a întrupării Fiului lui Dumnezeu, pe care Leonțiu de Bizanț și Sfântul Ioan Damaschinul, o aduce dogmei hristologice formulate la Sinodul al IV-lea. E potrivit căreia firea umană a fost preluată în firea Logosului, cele două firi păstrându-se în unire, dar neamestecate. Învățătura a fost promovată împotriva monofiziților.

rămas în umbra Legii, și neamurile înăbușite ca în spini de plăcerile vieții. Cei dintâi, așadar, făcându-se lor înșiși cale de pierzanie, întrucât nu au primit brăzda Legii, aceștia ascultând cuvântul tainei, izbucnesc în răs deschizându-și gura. Îndată întrucât gândurile cele rele, asemenea unor zburătoare care se năpustesc din văzduh, și arătând cuvântul ca fiind de necrezut, risipesc sămânța cea gândită din suflet. Dacă însă și duhurile cele ce locuiesc

în văzduh le vom înțelege a fi numite *«păsări ale cerului»*, prin care este răpită sămânța cea aleasă, nu ne-am îndepărta de la țelul cel potrivit. Poate însă, spunând *«lângă drum»*, arată și altceva mai tainic. Căci dacă despre drum în mod simplu ar fi vorbit, ar fi zis: *«Una a căzut în drum»* sau *«pe drum»*, precum în cele ce urmează spune: *«alta a căzut pe piatră și alta între spini și alta în pământul cel bun»* (Luca 8, 6-8). Aici însă, zicând *«lângă drum»*, a dat mai degrabă să înțelegem ceva mai înalt și mai contemplativ. M-a îndrumat spre această înțelegere și faptul că cei trei evangheliști au zis într-un glas: *«lângă drum»* (cf. Matei, 13, 4; Marcu 4, 4; Luca 8, 5). Și fiindcă am învățat că Hristos este calea, Cel ce a zis: *«Eu sunt Calea»* (Ioan 14, 6), se cuvine să înțelegem că ceea ce se seamănă în afara acestei Căi este prădat de demoni, ca de niște păsări.

«Și alta a căzut pe piatră și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală» (Luca 8, 6). Ia aminte, așadar, la deosebirea dintre cei ce primesc cuvântul evanghelic. Cei dintâi, care sunt asemănați cu drumul cel larg, nici măcar nu au primit sămânța. Căci în același timp a fost semănată și, fără nicio apărare, a fost răpită de păsări. Căci erau atât de pătrunși de necredință, încât nici cât de puțin n-au primit propovăduirea, fiind un drum aspru și nelucrat. Pentru aceasta și Mântuitorul a poruncit ucenicilor Săi să nu meargă pe o astfel

de cale a păgânilor (cf. Matei 10, 5). Iar aceștia pe care i-a numit *«pietroși»*, nu erau cu totul lipsiți de credință, dar în alt chip erau slabi și nestatornici. La aceia face aluzie cuvântul, la cei care au primit propovăduirea evanghelică și au început să aducă roadă deplină prin fapte; dar când s-a ivit vreo ispită sau vreo strâmtorare, s-au dovedit a fi nestatornici și au lepădat scutul. Căci, precum în pământul pietros sămânța, din pricina stratului de pământ

de deasupra, pentru o vreme înrădăcinându-se, ajunge pământ lucrat, dar când soarele răzbate mai fierbinte, iar dedesubt nu este umezeală potrivită care să i se împotrivescă, se ofilește; tot astfel și cei care nu primesc cuvântul cu o credință înfierbântată și adâncă rămân neroditori. Căci îndată sunt dați pe față, când soarele cel potrivnic îi atinge mai aprins. Înțelegi, desigur, cine este acest soare care pustiește odraslele duhovnicești, învățând din cântarea treptelor: *«Ziua soarele nu te va arde»* (Psalm 120, 6), și din cuvintele miresei din Cântarea Cântărilor: *«Nu vă uitați la mine, căci eu am ajuns neagră, pentru că soarele*

m-a privit mai mult» (Cântarea Cântărilor 1, 6 după Septuaginta). Astfel și cel care lucrează cele potrivnice Soarelui dreptății este lipsit de a lumina, cu atât mai puțin știe a da viață, ci înnegrește și usucă, aducând arșița păcatului. Pentru aceasta, marele Isaia acoperă cu umbrele capetele celor credincioși (cf. Isaia 4, 6; 25, 4), respingând de la un asemenea soare arderea cea înnegritoare.

«Și alta a căzut între spini, și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o» (Luca 8, 7). Poate că asemenea spini a rodit pământul după călcarea poruncii de către întâiul-zidit, când s-a rostit glasul dumnezeiesc: *«Spini și pălămidă îți va rodi pământul»* (Facere 3, 18). Căci și acolo Scriptura a numit *«pământ»* trupul lui Adam, înconjurat din toate părțile de mul-

ți spini, pe care ni i-a pricinuit, vai mie, acela ce a semănat neghină străină între cele hrănitoare, precum o altă parabolă a lămurit (cf. Matei 13, 24-30). Căci și acolo stăpânul casei a semănat sămânța cea bună; iar vrăjmașul pândind pe oamenii care dormeau, a semănat printre cele roditoare cele nefolositoare, punând neghina chiar în mijlocul grâului, pe care aici a numit-o „*spini*”. Căci glasurile dumnezeiești se revarsă unele în altele și se înșiruie cu aceleași gânduri, chiar dacă se deosebesc în cuvinte. Apoi, „*spini*” pot fi numiți și aceia care înăbușă sămânța cea duhovnicească mulțimea nenumărată a răutăților născute din mânia și din poftă: gânduri lumești, griji, întristări, dorințe, dureri, nenorociri și patimile felurite care izvorăsc din acestea, prin care faptele cele bune, chiar dacă încep să răsără în suflet, rămân neroditoare și nu înaintează spre înălțimea desăvârșirii.

«*Și alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit*» (Luca 8, 8). Vezi oare aceeași sămânță, semănată de același semănător, și totuși nerodind aceeași roadă? Ce dar? Să fie, oare, acestea din vina semănătorului? Și cine ar putea ajunge la o asemenea rătăcire a judecății, încât să-și îngăduie o astfel de vorbire deșartă? Ci, precum aceeași apă, revărsându-se dintr-un singur nor, hrănește felurite chipuri de plante, având aceeași putere ce umezește fiecare în parte, dar firea celor ce o primesc preschimbă umezeala în felurite calități; căci aceeași apă se amărăște în pelin, se preface în sevă vătămătoare în bobul de fasole, înroșește în trandafir, se albește în crin, într-una se încălzește, în alta se răcește, și toate câte se văd pe pământ răsar dintr-o singură și aceeași umezeală, dar se deosebesc prin firea celor ce le primesc, schimbându-se apa după firea celor ce o primesc; așa și Cuvântul lui Dumnezeu, fiind sădit ca o sămânță în sufletele oamenilor, a sporit după starea celor ce-L primesc: fie aducând roadă, fie rămânând neroditor. Întrucât Sfântul Matei a scris cu și mai mare precizie despre rodirea pământului cel bun, anume că a adus roadă într-o sută, și șaizeci, și treizeci (cf. Matei 13, 8; 13, 23), se cuvine să cercetăm care este a treia deosebire a ogorului. Așadar, toți câți, au trecut prin luptele atletice [spirituale], au fost încercați în cuptorul suferinței asemenea așadar, fie suferind aceasta din partea tiranului,

asemenea mucenicilor biruitori, fie fiind dați de către Dumnezeu în ispite felurite vrăjmașului și răzbunătorului, pentru ca să fie văzuți încercați, precum lov cel mult-pătimitor; sau topindu-și propriile suflete, ca să spunem în cuvintele psalmistului, «*ca pânda de păianjen*» (Psalm 38, 15), și prin frica de Dumnezeu străpungând trupul (cf. Psalm 118, 120) neîncetat, sau slujind ca preoți lui Dumnezeu fără prihană și luminându-se prin înțelepciunea cea sfințitoare, aceștia toți au lucrat pământul cel dintâi și bun, aducând rod însutit. Căci numărul de o sută, având decada desăvârșită înmulțită în sine însăși, devine cu totul desăvârșit, arătând cea mai deplină desăvârșire a virtuții. Iar câți s-au abătut de la plăcerile ce se veștejesc ușor, dar s-au arătat mai slabi decât cei desăvârșiți, aceștia se spune că au rodit șaizeci, ca unii ce au înzecit hexada poruncilor dumnezeiești și arătându-se păzitori ai acestora atât în cele văzute, cât și în cele înțelese. Iar cei ce s-au unit în căsătorie și s-au amestecat în treburile lumești, dar nu au neglijat lucrarea virtuoasă, ca cei ce au păzit în mod simțitor hexada poruncilor, au lucrat roada cea de treizeci. Căci numărul de treizeci, având de cinci ori câte șase, prin cinci arată simțurile, iar prin șase poruncile, prin care dreptii se fac moștenitori ai Împărăției cerurilor, după cum le-a enumerat Judecătorul de pe tron (cf. Matei 25, 31-46). Așadar, cel care a hrănit pe cel flămând, și a oferit băutură celui însetat și a îmbrăcat pe cel gol și a primit sub acoperiș pe cel străin și a arătat cercetarea cuvenită celui bolnav și celui aflat în temniță, dacă face acestea în mod simțitor, după ceea ce se vede, se spune că lucrează [roadele de] treizeci; iar dacă pe lângă ceea ce se vede le-ar îndeplini și în mod duhovnicesc, hrănind cu pâinea dragostei și adăpând cu cuvântul învățaturii pe cel lipsit, și îmbrăcând cu buna-cuviință a moralității pe cel gol de virtuți, și aducând pe cel înstrăinat de patria de sus la rudenia dumnezeiască, primind pe cel slab în credință, și cercetând pe cel închis în păcate, atunci se spune că lucrează [roadele de] șaizeci. Minunează-te, dar, de lucrarea și iubirea de oameni a Stăpânului-Semănător, și minunează-te cum nu cere de la toți aceeași măsură, ci atât pe cel ce a rodit mult îl încununează, cât și pe cel ce a rodit puțin nu-l respinge. Iar aceasta o lămurește mai clar în parabola dumnezeiască

a lucrătorilor, dând și celui dintâi și celui de pe urmă plata unui dinar (cf. Matei 20, 1-16).

«Și ucenicii Lui Îl întrebau: Ce înseamnă pilda aceasta?» (Luca 8, 9). Având ucenicii dragoste părintească față de mulțime și văzând neclaritatea celor spuse, doresc cu dragoste să înțeleagă cele rostite, pentru ca și mulțimile să învețe lămurirea lor. Ce [răspunde] deci Mântuitorul? «*Vouă vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți, în pilde*» (Luca 8, 10). Spunând «*vă este dat*», arată că lucrul este un dar; însă această dăruire dumnezeiască nu toți o pot primi. Unii într-adevăr încă sunt prunci în credință (cf. 1 Corinteni 3, 1); iar alții poartă mai grosolane simțurile sufletului, neavând în mod potrivit [dispoziția] spre ascultarea celor mai tainice, cărora, precum unor prunci, li se potrivește cuvântul parabolei. Voi însă, zice, cei ce prin râvna cea mai frumoasă v-ați făcut pe voi înșivă vrednici de cele mai înalte, ați putea să învățați și cele mai tainice. Și adaugă acel cuvânt profetic²: «*Pentru ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă*» (Luca 8, 10). Căci, deși le-a fost dată putere de la Dumnezeu spre a putea alege cele mai bune lucruri, din pricina îngroșării gândurilor lor prin obiceiurile cele rele, auzind în mod simțitor, nu înțeleg în mod cugetător, și văzând cu ochii trupești, îi închid pe cei ai sufletului. Iar [cuvântul] «*pentru ca*» (ἵνα) de aici nu este spus în sens causal, ci potrivit celor ce au urmat³. Căci nu pentru aceasta vorbea în pilde, ca să nu vadă și să nu audă, ci pentru că așa s-a întâmplat să fie, din pricina răutății gândurilor lor. Asemenea cum ai spune despre cel ce are vederea vătămată și suferă de slăbiciune a ochilor, știind bine cât

de gravă este boala sa, că tocmai de aceea a privit spre strălucirile soarelui, ca să-și sporească și mai mult vătămarea. Apoi, învățând să nu primească pur și simplu cele spuse, ci prin ele să se ridice spre înțelesuri mai adânci, adaugă: «*Cine are urechi de auzit, să audă!*» (Luca 8, 8), adică cel ce știe să cugete în mod duhovnicesc cele mai înalte, și să se ridice de la cele văzute la cele spuse în chip de pildă. Căci nu este de ajuns pentru mântuire simpla ascultare a îndemnurilor, dacă nu are ca însoțitoare faptele care se cuvin ascultării.

Așadar, cunoscând acestea, fraților, să nu deschidem pur și simplu și la întâmplare urechile la cuvintele învățăturii, astfel încât să primim cuvântul, dar să nu rodim nimic din ascultare; pentru ca să nu fim socotiți ca un pământ neroditor și ca un drum bătătorit; nici, începând binele, să nu-l ducem la împlinire datorită atacului ispitelor ce se năpustesc de la cel ce pizmuiește înaintarea noastră, și ca o piatră fără umezeală să uscăm ogorul cugetător al virtuții, nici ocupându-ne cu îngrijorările nepotrivite, care în vremea ieșirii [din această viață] cu nimic nu ne folosesc, să sufocăm ca în spini buna lucrare a ogorului, ci să urmăm pământul cel bun prin grijă și râvna potrivită, aducând roadă vrednică de marele Stăpân care ne lucrează, spre a fi adunați în acea fericită vistierie a Împărăției Cerurilor, de care să ne învrednicim cu toții a o dobândi, prin harul Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care împreună cu Tatăl și Sfântul Duh este slăvit, acum și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Traducere: Pr. Daniel Budeanu

Sursă foto: doxologia.ro

² Face trimitere la Isaia 6,9 (cf. și Matei 13, 14-15; Marcu 4, 12; Luca 8, 10), de unde este citat adesea în contextul respingerii adevărului de către cei cu inima împietrită.

³ Adică exprimă nu cauza, ci consecința.

Theologica

Sf. Dumitru Stăniloae, „Spre un ecumenism ortodox” (3)

Capitolul 2, partea 3

Pentru a fi cu adevărat ortodocși, [creștinii de alte confesiuni care vor să se împărtășească la ortodocși, fără să-și părăsească formal cultul - n.tr.] au datoria să nu mai mărturisească, nici pe ascuns, nici pe față, niciun punct de credință prin care biserica de care aparțin se

deosebește de Biserica Ortodoxă. Apoi, trebuie să nu mai primească Sfintele Taine și Sfânta Euharistie din biserica lor, ci întotdeauna numai de la un preot ortodox. Numai astfel nu vor rămâne în starea de „inter-comuniune” și nu vor ieși mereu din Biserica Ortodoxă, ci vor rămâne uniți cu ea, adânc înrădăcinați în Hristos. Căci Biserica, potrivit înțelegerii ortodoxe, deși este

alcătuită lăuntric „în Hristos” și are, în consecință, rădăcinile ei într-o realitate nevăzută, totuși este vizibilă prin Sfintele Taine și prin mărturisirea credinței sale. Așadar, credincioșii îi aparțin [Bisericii] nu numai în domeniul nevăzut, ci și în cel văzut.

Acești creștini au, în mod special, obligația să primească iertarea păcatelor lor prin Taina Pocăinței în același timp sau, mai corect spus, înainte de Sfânta Euharistie, pe care o vor primi din mâna unui preot ortodox. Adică să se supună judecății preotului cu privire la faptul dacă sunt vrednici să primească Sfânta Împărtășanie. Aceasta înseamnă că credincioșii altor biserici, care doresc să se împărtășească în Biserica Ortodoxă, trebuie să se supună, în ceea ce privește credința și viața lor, autorității de discernământ a preotului ortodox. Adică autorității Bisericii Ortodoxe, pentru că preotul judecă potrivit canoanelor Bisericii Ortodoxe și în numele acesteia. Prin urmare, ei trebuie să primească iertarea păcatelor din partea Bisericii Ortodoxe, adică de la Dumnezeu prin Biserica Ortodoxă. De aceea, între întrebările pe care preotul le adresează celui ce se pocăiește se află și aceea dacă acesta crede că Biserica Ortodoxă este singura adevărată Biserică. Faptul de a aparține Bisericii Ortodoxe nu este doar o realitate pur interioară, pur spirituală – chiar dacă, desigur, nu trebuie să lipsească dimensiunea lăuntrică –, ci este ceva fundamental pentru întreaga viață, determinând o atitudine și un mod de viață.

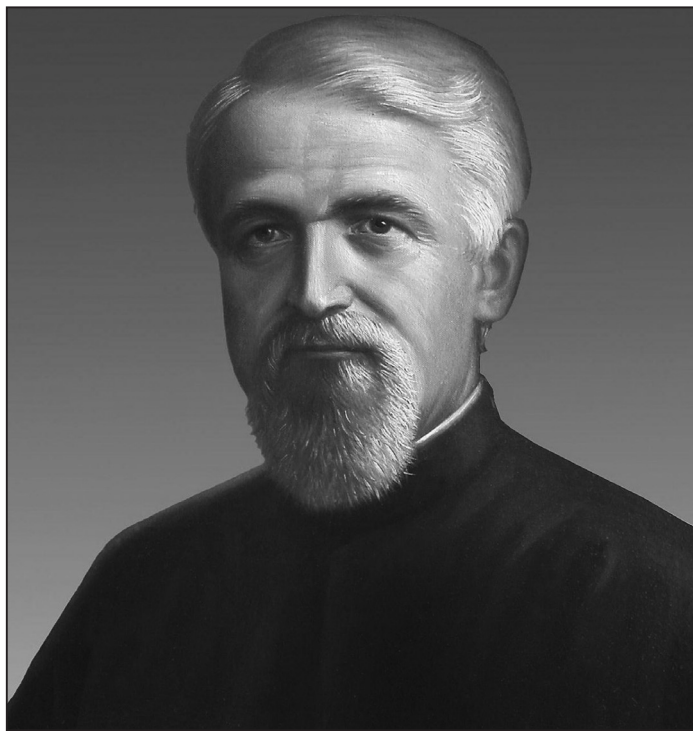
Faptul că cineva aparține Bisericii Ortodoxe, care își are rădăcinile în unirea lăuntrică cu Hristos, are și o manifestare exterioară, ce implică o disciplină exterioară. Astfel, oferirea Sfintei Împărtășanii de către preotul ortodox poartă o coresponsabilitate ecleziologică. Nu se poate, prin urmare, despărți de dependența interioară-exterioară de Biserica Ortodoxă. Nu este vorba, desigur, de o simplă participare ju-

ridico-canonice. Elementul canonic se supune celui tainic, și nu invers, cum se întâmplă în biserica romano-catolică. Elementul canonic funcționează în interiorul Tainei, izvorăște din puterea și viața Tainei. El constituie parte integrantă a Tainei, nu un domeniu separat. Nu desparte viața credinciosului de viața sacramentală, ci o promovează în interiorul acesteia. Aceasta conduce la iertarea păcatelor și la Sfânta Împărtășanie sau, mai corect spus, prin aceasta se dăruiește iertarea păcatelor. Credinciosul se vindecă de patimi prin Sfintele Taine atunci când se supune canoanelor Bisericii. Este un element canonic particular, care se interesează de condițiile păstrării și promovării vieții creștine în cadrul Tainelor Bisericii. Canoanele Bisericii se îmbină cu lucrarea harului

dumnezeiesc. Preotul iartă, iar în același timp harul dumnezeiesc curățește. Prin elementul canonic și prin harul dumnezeiesc se evaluează și se desăvârșește „vrednicia” credinciosului pentru împărtășirea cu harul Tainelor. Se statorește astfel conlucrarea credinciosului cu harul dumnezeiesc, întrucât harul nu lucrează fără colaborarea omului și nu acționează asupra ființei umane ca asupra unui obiect pasiv. De ace-

ea, elementul canonic, care precedă sau se împletește cu lucrarea harului dumnezeiesc, este exercitat de preotul Bisericii, și deci de însăși Biserica Ortodoxă.

Așa cum am văzut, legătura indestructibilă dintre unitatea în credința ortodoxă, Biserica văzută ca o adâncă unitate în Hristos și comuniunea sacramentală – și în mod deosebit comuniunea euharistică – se află în opoziție cu concepția și practica „inter-comuniunii” cu confesiuni bisericești care s-au îndepărtat în acest punct. Aceasta deoarece concepția și practica „inter-comuniunii” sfărâmă această unitate, fragmentând astfel viața creștină și diminuând valorile ei.

Capitolul 3, partea 1

Vom încerca acum să explicăm mai limpede, într-un mod mai detaliat, această legătură indestructibilă și importanța ei, în lumina tradiției și a experienței membrilor Bisericii Ortodoxe.

În „Constituțiile Apostolice” se afirmă deja cu insistență această legătură; acolo se scrie: „Dacă cineva dintre cei neinițiați se împărtășește pe ascuns, mănâncă osânda sa veșnică. Pentru că, nefiind în credința lui Hristos, a primit cele ce nu îi sunt îngăduite, spre propria sa pedeapsă”.¹

Potrivit tradiției primare a creștinismului, se face mărturisirea credinței înainte de Botez, precum și înainte de sfințirea Cinstitelor Daruri ale Sfintei Euharistii. În Taina Pocăinței, duhovnicul îl întreabă pe cel ce se pocăiește, mai întâi de toate, despre credința sa, ca o condiție a iertării păcatelor.

Strânsa legătură dintre împărtășirea cu Sfânta Euharistie, împărtășirea credinței și comuniunea bisericească se arată, potrivit „Constituțiilor Apostolice”, în faptul că unitatea credinței păstrează unitatea Bisericii ca Trup al lui Hristos. Între acest Trup al lui Hristos care se extinde – adică Biserica – și Trupul personal al lui Hristos nu există nicio separare. Cei care se abat în credință sfâșie Trupul lui Hristos în ambele sensuri. Am putea spune că Trupul lui Hristos, Biserica, se zidește printr-o conlucrare: prin unitatea credinței membrilor ei și prin unitatea Trupului personal al lui Hristos. Puterea izvorăște din Trupul personal al lui Hristos, dar se face văzută și în unitatea credinței membrilor Bisericii. Trupul personal al lui Hristos și efortul pe care îl fac creștinii, prin credința și gândirea lor, pentru a-L întâlni pe Hristos ca centru, sunt de nedespărțit. Ele alcătuiesc Trupul extins al lui Hristos, Biserica.

Legătura indestructibilă, dinamica întrepătrunderii lui Hristos, a credinței comune și a Bisericii se activează și se evidențiază cu o intensitate neobișnuită în întâlnirea unei comunități ortodoxe la rugăciunile comune în spațiul Bisericii și mai ales în timpul Dumnezeieștii Liturghii. Faptul că sfințirea euharistică are loc în cadrul și în timpul adunării unei comunități de credincioși ortodocși arată că Euharistia este taină a Bisericii. Nu este ceva individual sau intercreștin. Credincioșii au datoria să mărturisească și să slăvească pe Dumnezeu cu unitate de gândire, pe temelia credinței lor comune. Altfel, se

aduce vătămare atât lui Hristos, cât și Bisericii. Trupul personal al lui Hristos nu poate manifesta energia Sa dinamică pentru a întări unitatea Trupului Său tainic. Nici nu poate arăta unitatea credincioșilor „întru El” și între ei, prin credința lor comună și prin dragostea lor comună.

Citim în Constituțiile Sfinților Apostoli: „Așa cum cetele cerești ale puterilor netrupești îl slăvesc toate împreună, într-un glas, pe Dumnezeu, la fel și pe pământ toți oamenii, cu o singură gură și cu o singură voință, să-L preamărească într-un cuget pe Dumnezeu cel Unic. Pe singurul și adevăratul Dumnezeu, prin Fiul Său Unul-Născut, Hristos. Voia Lui este, așadar, ca toți să-L slăvească sobornicește și într-un cuget să l se închine. Căci voia Lui în Hristos este aceasta: mulți să se mântuiască întru El. Să nu-L vătămați însă și nici să micșorați Biserica, nici să restrângeți numărul credincioșilor, pierzând voi un singur suflet omenesc”.² După aceste doxologii și rugăciuni, făcute în unanimitate și într-un cuget, care exprimă adevărata credință în Hristos și în lucrarea Sa mântuitoare, „să se aducă Jertfa, în timp ce tot poporul va fi de față și se va ruga în liniște”.³

Așadar, credincioșii, adâncindu-și înlăuntrul lor unitatea în credință și în Hristos, întemeind acolo unitatea Trupului tainic al lui Hristos, să se deschidă lucrării de unire a Trupului Său personal, care coboară în mijlocul lor, pe Sfântul Jertfelnic.

Ei se împărtășesc cu această dispoziție a unității în Trupul unificator al Domnului, pentru ca unitatea lor să devină și mai puternică: „Să fie păzite ușile, ca nu cumva să intre vreun necredincios sau vreun neinițiat. Iar dacă vine vreun frate sau vreo soră din altă parte, să aducă împreună cu ei o scrisoare. Și diaconul să cerceteze cele privitoare la ei, întrebându-i dacă sunt credincioși, dacă sunt oameni ai Bisericii, ca nu cumva să fie întinați de vreo erezie”.⁴

Întâlnirea frecventă a credincioșilor la rugăciuni și la doxologiile comune, în cadrul Bisericii, proclamarea frecventă a unității credinței prin aceste doxologii și rugăciuni comune, prin ascultarea împreună a cuvântului credinței, reprezintă o cale pentru ca unitatea Bisericii să nu slăbească și să se păstreze. Astfel, fiecare credincios rămâne în Trupul tainic și în legătura interioară cu Trupul personal al lui Hristos. „Episcopule, când înveți, poruncește și sfătuiește pe credincioși să se adune dimineața și seara în fiecare

zi în biserică și să nu-și părăsească adunarea, ci să se strângă mereu împreună. Și să nu se taie pe ei înșiși și să nu dezbine Trupul lui Hristos, vătămând astfel Biserica. Nu vă risipiți deci, prin faptul că nu vă adunați, căci sunteți mădulare ale lui Hristos. Nu-L lipsiți pe Răscumpărător de mădularele Sale. Nu sfâșiați Trupul Lui. Nu risipiți mădularele Lui. Nu puneți înaintea cuvântului lui Dumnezeu grijile vieții. Ci în fiecare zi să vă adunați dimineața și seara, cântând psalmi și rugându-vă în bisericile Domnului. Mai ales să vă adunați în ziua Sâmbetei și în ziua Învierii Dom-

nului, Duminica, aducând doxologie lui Dumnezeu. Dumnezeului Care a făcut toate prin Iisus și L-a trimis la noi și ne-a iertat prin moartea și învierea Lui din morți. Cum se va putea oare apăra înaintea lui Dumnezeu cel ce nu vine la biserică în acea zi, ca să asculte cuvântul mântuitor despre Învierea lui Hristos?”⁵

Traducere: Prof. Mihai-Ionuț Coană

¹ Constituțiile Sfinților Apostoli, 7, 25; P.G. 1, 1017B.

² Constituțiile Sfinților Apostoli, 2, 56; P.G. 1, 721B-724A.

³ Constituțiile Sfinților Apostoli, 2, 57; P.G. 1, 737A.

⁴ Constituțiile Sfinților Apostoli, 2, 57-58; P.G. 1, 737A-740A.

⁵ Constituțiile Sfinților Apostoli, 2, 59; P.G. 1, 741B-744B.

Sf. Mare Mc. Dimitrie din Tesalonic, Izvorătorul de Mir

Azi avem triplu motiv de sărbătoare. E duminică, ziua Învierii lui Hristos. Astăzi, are loc sfințirea Catedralei Mântuirii Neamului și îl sărbătorim pe Sf. Dimitrie. E unul dintre sfinții cinstiți cu cruce roșie în calendar. Catedrala din Craiova îl are că ocrotitor. După cum ne spune Sinaxarul și istorisirea vieții sale, Sf. Dimitrie a trăit în cetatea Tesalonicului din Grecia, în veacul al IV-lea, în timpul împăraților romani Dioclețian și Maximian. Se trăgea dintr-o familie de neam ales: tatăl, guvernator al Tesalonicului și mama, o creștină deosebită. Datorită aleselor sale calități, după moartea tatălui a reușit să ajungă guvernator al Tesalonicului, în locul tatălui său. Aici, a predicat Sf. Ap. Pavel, după anul 50 d. Hr. Creștinii care îl mărturiseau pe Hristos erau persecutați de păgâni. Sf. Dimitrie, care era vestitorul credinței celei adevărate a Domnului Hristos, a fost prins de ostașii lui Maximian și adus înaintea acestuia. Iar împăratul s-a mâniat foarte tare, când Sf. Dimitrie L-a mărturisit pe Hristos, poruncind să fie aruncat îndată în temniță. Împăratul Maximian era mare iubitor de petreceri și distracții. Îi plăceau îndeosebi jocurile, întrecerile și luptele dintre gladiatori, de la circ. El se lăuda mai ales cu un gladiator puternic, numit Lie, mult apreciat de împărat și de păgâni, pentru mărimea și puterea lui.

Nimeni nu putea să-l biruiască și nici nu cutreza să se măsoare cu el, încât acesta ucidea pe mulți, printre care erau și creștini. Atunci, un oarecare tânăr creștin, numit Nestor, văzând pierderea atâtor vieți care se făcea de păgânul Lie, știind că înaintea lui Dumnezeu nici un dar nu este prețios pentru oameni decât viața pe care le-a dăruit-o El, a mers la Sfântul Dimitrie în temniță și i-a spus: „Bărbat al lui Dumnezeu, vreau

să mă lupt cu Lie, ci te roagă pentru mine”.

Iar Sfântul Dimitrie, însemnându-l cu semnul cinstitei și de viață făcătoarei cruci pe frunte, îi zise: „Și pe Lie vei birui și pentru Hristos vei mărturisi”. S-a mâniat tare împăratul Maximian văzând înfrângerea și răpunerea lui Lie și s-a rușinat pentru laudă deșartă. Aflând că Sf. Dimitrie a încurajat și a întărit pe Nestor, prin rugăciunile sale către Dumnezeu cel adevărat, împăratul a trimis ostașii să-l străpungă cu sulele, pentru că s-a făcut pricina înfrângerii lui Lie. Credincioșii orașului Tesalonic din Grecia, unde se află până azi cinstitele sale moaște s-au bucurat în chip deosebit de binefacerile și ocrotirea Sf. Dimitrie, îl cinstesc cu mare credință și-l socotesc patronul și ocrotitorul orașului lor. Aceasta a fost pe scurt viața Sf. Dimitrie. N-a trăit într-o perioadă ușoară pentru creștini. Persecuțiile erau foarte dure. Simpla mărturisire a lui Hristos putea duce la moarte. Mai mult decât atât, Sf. Dimitrie avea o funcție foarte importantă. Pentru el, n-a contat funcția vremelnică. A înțeles că renunța la ceva trecător pentru a dobândi veșnicia. Apoi, am văzut că Sf. Dimitrie a fost și un adevărat povătuitor. El i-a dat putere lui Nestor pentru a-l învinge pe Lie. Din viața Sf. Dimitrie, învățăm mai multe lucruri. În primul rând, învățăm că trebuie să-L mărturisim pe Hristos. În zilele noastre, cel puțin în țara noastră, nu mai există persecuții asupra creștinilor precum în vremea Sf. Dimitrie.

Însă, de multe ori, ne rușinăm să ne închinăm când trecem pe lângă o biserică fiindcă poate va râde lumea de noi că o facem. Suntem atât de nepăsători, încât duminica, în timpul Sf. Liturghii, ne găsim orice altă preocupare în afară de a merge la biserică. De cele mai

multe ori, începem să facem ceva fără să cerem binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu zice nimeni să spunem un acatist înainte de a începe orice activitate, dar o simplă rugăciune înaintea lui Dumnezeu poate să facă minuni. Apoi, nu mulți știu că pe 26 octombrie, e Sf. Dimitrie, Izvorătorul de Mir. Dar, de Halloween, pe 31 octombrie, toată lumea petrece. Sf. Dimitrie de pe 26 octombrie, nu trebuie să fie confundat cu Sf. Dimitrie din Basarabi, de pe 27 octombrie. Sunt doi sfinți diferiți. Numele Sf. Dimitrie nu mai e la modă. De obicei, îl mai întâlnim la persoanele mai în vârstă. În schimb, sunt la modă, numele din străinătate, care nu sunt nici măcar nume de sfinți. Sfințenia poate fi dobândită de oricine. Dar pentru a deveni sfânt, trebuie să trăim creștinește. Păgânii aveau zei pentru fiecare patimă în parte. Acum, acești zei s-au schimbat.

Chiar dacă nu mai există un cult al zeităților, acum și mulți creștini doar cu numele, se închină patimilor. Dacă ar fi să comparăm viața noastră cu a sfinților, oare unde ne-am situa față de ei? Și apoi, dacă am compara libertatea religioasă pe care o avem acum, în comparație cu persecuțiile de care aveau parte creștinii în primele veacuri creștine, ce am mai avea de spus?

Nu suntem prea duri cu noi când facem o asemenea comparație. Chiar dacă nu existau tentațiile de acum în acele vremuri, nu avem scuză. Atunci nu existau mijloacele de informare de acum. Cu un simplu click, aflăm tot ce avem nevoie pentru mântuirea sufletului. Însă, de cele mai multe ori, folosim tehnologia de azi, pentru ceea ce nu trebuie. Probabil că și azi, vom auzi critici că de ce s-a construit catedrala de la București. Se va zice că mai bine se făcea un spital. Dar, de ce căutăm motive doar pentru a critica? Oare, dacă nu se făcea o asemenea catedrală, s-ar fi construit un spital? Dar, când se face un stadion, de ce nu zicem că mai bine

se făcea un spital? Avem atât de multe stadioane noi construite după anul 2010. Dar, din păcate, nu avem nici măcar un spital regional în țară noastră. Și până la urmă, care e problema că s-a construit o catedrală? Păgânii nu permiteau construirea de biserici. Acum, creștinii comentează că de ce se construiește o catedrală. Am văzut exemple prin care suntem creștini doar cu botezul, dar cu faptele ne asemănăm cu păgânii. De fapt, suntem chiar mai răi decât ei.

Măcar pe ei nu a avut cine să-i învețe de mici credința adevărată. Dar, noi, care am primit credință creștină încă din copilărie, tocmai noi suntem împotriva bisericii. Dacă mai e câte un om care vorbește despre credința adevărată, nu e difuzat la tv. Dar, orice activitate cu caracter păgân, e foarte promovată.

De fapt, aceasta se și caută. O emisiune cu caracter creștin nu face rating, în schimb, o emisiune cu obiceiuri păgâne, face un rating foarte mare, de cele mai multe ori, din păcate. Acum nu zice nimeni să trăim doar în rugăciune precum sfinții. Nu ne cere nimeni să ne dăm viața pentru Hristos, precum martirii. Dar, a fi indiferenți nu e bine.

În primul rând, e vorba de mântuirea propriului suflet. Deci, o facem pentru noi. Ideal ar fi s-o facem din iubire față de Dumnezeu. Dar, măcar să ne gândim la binele nostru. Sfinții au renunțat la tot ce era lumesc, pentru a dobândi raiul. Zicem că avem timp pentru Dumnezeu.

Dar, tot amânând mântuirea, există riscul mare de a o pierde. Să căutăm să imităm atât cât putem viața Sf. Dimitrie. Bun lucru e a participa la Sf. Liturghie. Util lucru e a citi acatistul Sf. Dimitrie. Dar cel mai important e să căutăm să trăim creștinește precum a făcut-o Sfântul. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
(reflecție la 26 octombrie)

Sursă foto: doxologia.ro

Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor sau despre importanța mărturisirii puterii lui Dumnezeu în lume

Duminica a XXIII-a după Pogorârea Duhului Sfânt ne aduce în fața ochilor sufletești și trupești vindecarea unui om demonizat din ținutul Gadarei, o vindecare care este relatată de Sfintele Evanghelii după Matei, Marcu și Luca. În acest an, 2025, această duminică este și ziua de prăznuire a Sfântului Mare Mucenic DIMITRIE, Izvorătorul de Mir.

Domnul nostru Iisus Hristos ajunge într-o zi în ținutul Gherghesenilor unde este întâmpinat de îndată de un om cu duh necurat, care își avea locuința în morminte și despre care Evanghelistul Marcu spune că avea o putere supraomenească astfel încât „*nimeni nu putea să-l lege măcar în lanțuri, pentru că de multe ori, fiind legat în obezi și în lanțuri, el rupea lanțurile și obezile le sfărâma, și nimeni nu putea să-l potolească*”.

și neîncetat, noaptea și ziua, era prin morminte și prin munți, strigând și tăindu-se cu pietre” (Marcu V, 2-5). Faptul că acest om nu mai locuia la fel ca semenii săi, într-o așezare omenească, și mai ales puterea fizică neobișnuit de mare pe care o avea, precum și faptul că se tăia singur cu pietre, mutilându-se, ne arată că acest om nu mai era stăpân pe el însuși, pe mintea, sufletul și trupul său, ci altcineva îl stăpânea pe el, făcându-i rău: este vorba de vrăjmașul lui Dumnezeu și al oamenilor, diavolul.

Mântuitorul Iisus Hristos a venit în lume ca să elibereze lumea de sub tirania diavolului și a păcatului, prin urmare și acest om din ținutul Gadarei, fiind demonizat, nu avea cum să nu se întâlnească cu puterea dumnezeiască a lui Iisus, putere care vindecă sufletele și trupurile oamenilor. Cu o ultimă firimitură de voință omenească, omul vine în fața lui Iisus și I se închină, după care diavolul din sufletul celui demonizat spune: „*Ce ai cu mine, Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Te jur să nu mă chiniești*” (Marcu V, 6-7). Desigur, cel Rău îl recu-

noaște pe Domnul Iisus Hristos drept Fiul lui Dumnezeu, diavolul simțind focul dumnezeirii din Persoana Fiului lui Dumnezeu. Acum, îmi amintesc cuvintele unui sfânt părinte al Bisericii care spune că „pentru cei credincioși Dumnezeu este lumină, iar pentru cei păcătoși Dumnezeu este foc chinuitor”. Aceasta se poate vedea și din faptul că diavolul, simțind focul Dumnezeirii apropiindu-se de el, cere lui Iisus să nu îl chinuiască.

La întrebarea Domnului privind numele celui care-l stăpânește pe cel demonizat, cel Rău răspunde că numele său este „Legiune”; cu alte cuvinte, nu numai un duh necurat tiraniza trupul și sufletul acelui om, ci o întreagă legiune de duhuri necurate, adică de diavoli. Aceștia cer voie Domnului Iisus să intre într-o turmă

de porci aflată în apropiere, iar de acțiunea distrugătoare și răufăcătoare a demonilor ne putem convinge atunci când turma de porci respectivă se aruncă singură în mare. Cel demonizat se vindecă acum și vine la picioarele lui Iisus, bucuros și recunoscător față de Dumnezeu; vindecarea sa nu aduce însă bucurie și celor din cetatea Gadarei care, aflând de pierderea turmei de porci, îi cer lui Iisus să plece din ținutul lor. La fel se întâmplă în zilele noastre și cu oamenii care se preocupă numai de agonisirea averilor materiale, de satisfacerea viciilor și a plăcerilor păcătoase, pe aceștia îi deranjează când le vorbești de Dumnezeu, când îi îndemni să meargă la Biserică, să se roage, să postească, să se spovedească și să se împărtășească. Ei se aseamănă celor din ținutul

Gadarei, care puneau mult preț pe turma de porci, iar o dată cu pierderea acesteia îl roagă pe Domnul nostru Iisus Hristos să plece dintre ei.

Singurul care dorește să-L urmeze pe Domnul Iisus este tocmai cel care până nu demult fusese stăpânit de o legiune de demoni și care acum petrece „șezând jos, îmbrăcat și întreg la minte” (Marcu V, 15). Plin de recunoștință față de Dumnezeu pentru binele primit, omul dorește să îl urmeze pe Domnul în corabia Sa, însă Domnul nu îl lasă, ci îi spune să meargă în casa sa și să spună câte i-a făcut lui Domnul și cum l-a miluit. Omul se arată ascultător și „s-a dus și a început să vestească în Decapole câte i-a făcut Iisus lui: și toți se minunau” (Marcu V, 20). În acest fel omul vindecat devine un ucenic și apostol al Domnului care merge să vestească semenilor săi puterea de mântuire a Fiului lui Dumnezeu în lume.

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a XXIII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 8, 26-39, 26 octombrie)
Sursă foto: crestinortodox.ro